

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19CoCsp/6/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8120209332
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8120209332.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: O. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXXX/XX, XXX XX A., právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, ul. Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpenému JUDr. Katarínou Hegedúšovou, advokátkou, so sídlom Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava - Karlova Ves, IČO: 42 185 190, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 300 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 20Csp/138/2020-34 zo dňa 07.12.2020 takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok v jeho napadnutej časti, t.j. okrem výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 200 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Druhým výrokom v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Tretím výrokom rozhodol o trovách konania tak, že žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % s tým, že o ich výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 300 eur od žalovaného s poukazom na konanie vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9C/128/2014 o určenie neplatnosti zmluvných podmienok, v ktorom bol ako spotrebiteľ úspešný. Žalovaný so žalobou nesúhlasil tvrdiac, že nie sú splnené podmienky na priznanie finančného zadostučinenia a zároveň vzniesol námietku premlčania.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 1 ods. 1; § 3 ods. 3, 5 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa; § 100 ods. 1 - 3 Občianskeho zákonníka skonštatoval, že Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 08.09.2016, sp. zn. 9C/128/2014 určil, že zmluvná podmienka, nachádzajúca sa vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru k zmluve číslo XXXXXXXXXX, nachádzajúca sa v bode 12, veta druhá v znení: "Tretina poplatku predstavuje dohodnutý úrok a zvyšné dve tretiny zahŕňajú náklady na vypracovanie a uzatvorenie zmluvy o úvere spolu so všetkou administratívou s tým spojenou." je pre svoju neprijateľnosť neplatná. V uvedenom rozhodnutí uviedol, že spotrebiteľovi - dlžníkovi má byť prima facie (na prvý pohľad) zreteľne sprístupnené akú odplatu za poskytnutie peňažných prostriedkov má zaplatiť a z čoho táto odplata pozostáva. Formulácia použitá žalovaným zásadám poctivosti a transparentnosti nezodpovedá. Takáto formulácia vyžaduje od spotrebiteľa určité

matematické znalosti, čo sťažuje pozíciu spotrebiteľa pri pochopení ekonomického charakteru zmluvnej odplaty. Navyiac, poplatok predstavuje odplatu, ktorá má dodávateľovi refundovať náklady spojené s poskytnutím určitej služby. V prejednávanej veci má však poplatok výšku 59% poskytnutej sumy - 413,- eur (pričom jeho skutočná výška závisí od požičanej sumy) a teda tvorí prevažnú časť odplaty dodávateľa, ktorá predstavuje 88% ročne. Prostredníctvom poplatku tak dodávateľ neuhrádza svoje oprávnené náklady (v konaní ničím nepreukázané), ale generuje podstatnú časť svojho zisku, čo súd považoval za neprípustné. Primárnou odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov je predsa úrok a nahrádzanie nižšieho úroku (aj keď v prejednávanej veci nešlo ani o „nižší“ úrok) formou poplatku prezentovaného ako nevyhnutný náklad dodávateľa, nie je ničím iným ako klamaním spotrebiteľa a tvorbou neprímeraného zisku na jeho úkor. Vyššie uvedené rozhodnutie vo výroku II. nadobudlo právoplatnosť dňa 21.03.2018.

4. Prvoinštančný súd dospel tak k záveru, že žaloba v prejednávanej veci je čiastočne dôvodná. Medzi stranami nebolo sporné, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským. Podľa poslednej vety ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

5. Ďalej konštatoval, že základným predpokladom na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je preukázanie, že žalovaný ako predávajúci používaním neprijateľných podmienok v spotrebiteľskej zmluve porušil svoju povinnosť podľa ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať neprijateľné podmienky. Súd teda dospel k záveru, že sú splnené podmienky k tomu, aby bolo žalobcovi priznané primerané finančné zadosťučinenie.

6. Vo vzťahu k výške finančného zadosťučinenia uviedol, že pre žalobcu považoval ako primerané finančné zadosťučinenie sumu 200 eur. Túto sumu považoval súd za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa. Priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcovi, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Nesúhlasil však s výškou, akú si žalobca uplatnil. Vzhľadom na okolnosti veci, ujmu, ktorá bola žalobcovi spôsobená (musel sa domáhať určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky), súd ustálil ako dôvodnú, primeranú a zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti výšku primeraného finančného zadosťučinenia v sume 200,- eur, a preto v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

7. Vo vzťahu ku konaniu na Okresnom súde Prešov sp. zn. 19Csp/139/2020 o primerané finančné zadosťučinenie o výške 846,83 eur na podklade rozhodnutia Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C/128/2014 uviedol, že uvedeným rozsudkom bol žalovaný zaviazaný na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 846,83 eur. Ide pritom o samostatný nárok a iné porušenie spotrebiteľských práv a tento nárok môže byť predmetom samostatnej žaloby. Nepovažoval preto postup žalobcu v danej veci za šikanóznny. Poukázal na odôvodnenie rozsudku sp. zn. 9C/128/2014, v ktorom bolo posúdené konanie žalovaného ako klamanie spotrebiteľa a na jeho úkor vytváranie neprímeraného zisku.

8. K námietke premlčania vznesenej žalovaným poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 26.06.2018 sp. zn. 7Co/34/2018 so záverom, ...že až právoplatným ukončením konania vo veci 6C/62/2014 Okresného súdu Humenné bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie. Rozsudok Okresného súdu Prešov zo dňa 08.09.2016 sp. zn. 9Co/128/2014 vo výroku II. nadobudol právoplatnosť dňa 21.03.2018, nasledujúci deň začala plynúť premlčacia doba. Žaloba bola podaná na súd dňa 07.08.2020, t.j. v trojročnej všeobecnej premlčacej dobe. Námietku premlčania vznesenú žalovaným tak súd vyhodnotil v celom rozsahu za nedôvodnú.

9. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 z. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), podľa ktorého žalobcovi ako úspešnému v časti základu nároku priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že pri ich vyčíslení sa bude vychádzať z priznanej sumy. Uviedol, že výška priznaného nároku závisela výlučne na posúdení súdu.

10. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, ktoré posúdil podľa jeho obsahu ako odvolanie proti výroku I. a III. o trovách konania, ktoré navrhol zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Žiadal priznať aj náhradu trov odvolacieho konania. Odvolanie odôvodňoval podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Tvrdil, že nie je možné ust. § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z. vykladať reštriktívne a pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia a jeho výške je treba zohľadniť úspešnosť toho - ktorého účastníka, ale aj iné okolnosti majúce vplyv na konkrétny prípad. Primerané finančné zadosťučinenie je nutné chápať ako náhradu za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách. Prichádza do úvahy len v tých prípadoch, keď porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Jeho cieľom je dovŕšenie ochrany porušeného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nie len deklaráciu porušení. Priznanie náhrady finančného zadosťučinenia v danom prípade považuje za neprimerané. Žalobcom neboli jasne a určito zdôvodnené skutkové okolnosti, týkajúce sa záväzkovo - právneho vzťahu medzi stranami sporu. Poukázal na články 2 ods. 1, 2 a článok 5 CSP s tým, že zjavné zneužitie práva nepožíva právnu ochranu. Ďalej sa zaoberal gramatickým výkladom slova „primerané“. Podľa odvolateľa požadovať finančné prostriedky je možné iba, ak porušenie práva nie je možné už napraviť inak. Mal za to, že žalobcovi žiadna ujma odôvodňujúca priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla, a preto jeho priznanie by spôsobilo hrubú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa, a to bez právneho dôvodu. Primerané finančné zadosťučinenie predstavuje peňažnú protihodnotu nemajetkovej ujmy, no nepredstavuje náhradu za uplatnené finančné plnenie alebo prípadnú náhradu škody. Odvolateľ navrhol v danom prípade posúdiť konkrétne okolnosti vzťahu strán sporu a vziať do úvahy konanie žalobcu, ktorý bol v kontraktáčnom postupe ľahostajný, keď podpísal vyhlásenie, že súhlasí s obsahom Zmluvy a bol oboznámený so všetkými podmienkami, prečítal ich a nebol v tiesni, ani ju neuzavrel za nápadne nevýhodných podmienok. S poukazom na § 3 ods. 5 ZoS uviedol, že predpokladmi priznania finančného zadosťučinenia je porušenie práva alebo povinností ustanovení Zákona o ochrane spotrebiteľov osobitnými predpismi, úspešné uplatnenie porušeného práva alebo povinnosti, primeranosť zadosťučinenia a zodpovedná osoba. Všetky tieto predpoklady musia byť naplnené kumulatívne. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nesmie slúžiť ako prostriedok ospravedlňujúci ľahostajnosť spotrebiteľa, ktorý vstupuje do právneho vzťahu s dodávateľom bez toho, aby sám sa zaujímal o svoje povinnosti plynúce mu z existujúceho záväzku. Spotrebiteľa, t.j. žalobcu v danej veci žalovaný nijako nenútil vstúpiť do záväzkovo - právneho vzťahu. Uviedol tiež, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nesmie slúžiť na duplicitné uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia. Má nesporne sankčnú funkciu a jeho cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a odradiť žalovaného od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Táto sankčná funkcia má pôsobiť preventívne. Táto preventívna funkcia má pôsobiť tak na dodávateľa, ako aj na spotrebiteľa, ktorého ľahostajné správanie nemožno chápať ako preventívne pôsobenie. Súdy nemôžu poskytnúť bezhraničnú ochranu ľahostajného spotrebiteľa, ktorý bude vstupovať do akéhokoľvek právneho vzťahu bez toho, aby sa spoliehal na vlastný úsudok. Bol to práve žalobca, kto požiadal žalovaného o úver. S poukazom na opakované ľahostajné konanie žalobcu výška uplatneného finančného zadosťučinenia nezodpovedá svojmu účelu, teda nepôsobí preventívne naprieč existujúcich spotrebiteľských vzťahov. Žalovaný v novovzniknutých spotrebiteľských úveroch už niekoľko rokov nepoužíva vytýkané nedostatky. Tiež uviedol, že žalobcovi už bolo priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, a preto nie je čo kompenzovať. V ďalšom na podporu svojich tvrdení poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Českej republiky, ktoré konkretizoval. Poukázal tiež na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/343/2013. Vo vzťahu k definícii priemerného spotrebiteľa poukázal na rozsudok SD EÚ zo 16.07.1998 s tým, že žalobca bol pri uzatváraní Zmluvy dobre informovaný, avšak ľahostajný. Aj ESD uviedol, že od spotrebiteľa sa vyžaduje určité kontrolné úsilie, aby zistil, aký tovar vlastne kupuje. Rovnako namietal nedostatočnosť všeobecnej konštatácie funkcie primeraného finančného zadosťučinenia, bez konkrétnych skutkových okolností, týkajúcich sa vzťahu medzi stranami sporu. Namietal tiež nedostatok odôvodnenia vo vzťahu k primeranosti finančného zadosťučinenia. Zdôraznil, že žalobcovi žiadna ujma odôvodňujúca priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nevznikla a jeho priznanie by malo za následok spôsobenie hrubej nerovnováhy medzi právami a povinnosťami veriteľa a spotrebiteľa. Primerané finančné zadosťučinenie je náhradou za spôsobenú nemajetkovú ujmu vyjadrenú v rôznych formách, predstavujúcu peňažnú protihodnotu nemajetkovej ujmy, no nepredstavuje náhradu za uplatnené finančné plnenie alebo prípadnú náhradu škody. Prichádza do úvahy vtedy, ak porušenie práva už nie je možné napraviť inak, čo v danom prípade naplnené nebolo. V ďalšom odvolateľ duplicitne uvádzal text, ktorý sa zhoduje s textom odôvodnenia uvedeného na strane 5 - 6. Tiež uviedol, že žalobca už žiadal pri Zmluve č. XXXXXXXXXX

o priznanie finančného zadostiučinenia vo výške 1.400 eur, kde bol úspešný, o ktorom sa konanie viedlo na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15Csp/104/2018. Navrhol preto v zmysle § 391 ods. 1 CSP napadnutý rozsudok zrušiť, vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a žiadal priznať náhradu aj odvolacích trov konania.

11. K odvolaniu žalovaného sa žalobca nevyjadril.

12. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolania boli podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred, t. j. dňa 17.06.2021 a dospel k záveru, že ide o odvolanie iba proti časti rozsudku a k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd prejedná vec v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať, nemusí byť pritom daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS/78/05).

14. Odvolací súd uvádza, že v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti, t. j. čo do výrokov I. a III., na ktoré v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP poukazuje. Len na skonštatovanie správnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, prípadne na doplnenie zdôraznenia správnosti rozhodnutia, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza nasledovné.

15. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávne zisteným skutkovým stavom a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

16. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd uvádza, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednáwanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane viď rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu. Odvolací súd uvádza, že odvolacia námietka v uvedenom smere v danej veci nebola naplnená.

17. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na

zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani odvolacia námietka týkajúca sa nesprávneho právneho posúdenia veci nebola dôvodná.

18. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

19. Je nepochybným, že v prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu opierajúci sa o ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety tohto ustanovenia spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto nároku, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Z rozhodnutia NS SR zo dňa 14.09.2016, sp. zn. 6Cdo/389/2015 vyplýva, že v zmysle § 3 ods. 5 cit. zákona pod úspešným uplatnením práva alebo povinností je treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. V prejednanom prípade táto podmienka bola splnená (konaním OS Prešov sp. zn. 9C/128/2014, v ktorom bolo jednoznačne konštatované, že v Zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX obsahuje neprijateľné a teda neplatné zmluvné podmienky).

20. Samotné ustanovenie § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa viaže vznik práva na finančné zadosťučinenie na úspešné uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa tak, ako je to uvedené vyššie. Podmienky vzniku nároku na primerané finančné zadosťučinenie sú formulované v ustanovení § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, a z tohto ustanovenia nie je možné vyvodiť záver, že finančné zadosťučinenie možno spotrebiteľovi priznať len v prípade, ak porušenie práva nie je možné napraviť inak, rovnako nevyklučuje možnosť žiadať finančné zadosťučinenie popri iných nárokoch spotrebiteľa predpokladaných zákonom vychádzajúcich z porušenia jeho práv. Za daného stavu nie je možné považovať konanie žalobcu, ktorý si uplatnil nárok na primerané finančné zadosťučinenie za rozporné so zákonom, dobrými mravmi, prípadne za šikanózne uplatnenie práva, ak tento bol úspešným v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov vo veci sp. zn. 9C/128/2014, kde bol úspešným žalobcom čo do určenia neprijateľnosti konkrétnych zmluvných podmienok, uvedených vo vzťahu k úverovej zmluve č. XXXXXXXXXX, čím odôvodňoval nárok v prejednávanej veci. Už táto skutočnosť bola rozhodujúcou okolnosťou na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré prvoinštančný súd ustálil sumou 200 eur.

21. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom, že pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je potrebné prihliadať na okolnosti prípadu. V danej veci bolo významným to, že bol to žalobca, ktorý bol na súde prvej inštancie úspešným v konaní OS Prešov sp. zn. 9C/128/2014, v ktorom sa domáhal vyslovenia konkrétnej zmluvnej podmienky za neplatnú pre jej neprijateľnosť, a to vo vzťahu k stranami sporu uzatvorenej zmluve o úvere č. XXXXXXXXXX. Z uvedeného rozsudku je tiež zrejmé, že žalobca požadoval od žalovaného aj vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 846,87 eur, ktorý návrh však iba v dôsledku žalovaným vznesenej námietky premlčania bol zamietnutý. Z toho je možné jednoznačne vyvodiť, že žalovaný od žalobcu prijal plnenie, na ktoré nemal nárok. Konanie žalovaného nepochybne spôsobilo žalobcovi ako spotrebiteľovi aj ujmu. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, vzhľadom na porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa

žalobca úspešne domohol na súde (v konaní Okresného súdu Prešov sp. zn. 9C/128/2014), je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné.

22. Vo vzťahu k otázke výšky primeraného finančného zadosťučinenia odvolací súd poukazuje na to, že v konaní sp. zn. 9C/128/2014 bol žalobca úspešný čo do vyslovenia neprijateľnosti a neplatnosti konkrétnych zmluvných podmienok uvedených vo všeobecných podmienkach v súvislosti so Zmluvou o úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 21.12.2009 o poskytnutí úveru vo 700 eur, vrátenie ktorej malo byť navýšené o poplatok vo výške 620 eur, teda žalobca mal zaplatiť celkom žalovanému sumu 1.320 eur, na ktorú v časti nemal nárok. Preto aj odvolací súd má za to, že súdom prvej inštancie priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 200 eur v tomto konaní je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobcu, zodpovedá svojmu účelu (teda poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi a odradiť subjekty od porušovania práv spotrebiteľov) pričom vo vzťahu k žalobcovi - spotrebiteľovi nepredstavuje neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa, či duplicitné uplatňovanie nároku spotrebiteľa. Na veci nemôže zmeniť nič ani to, že žalobca si viacerými žalobami uplatňuje svoje nároky vyplývajúce mu z ustanovení zákona na ochranu spotrebiteľa vo vzťahu k inej úverovej zmluve. Ak totiž žalovaný so žalobcom uzavrel viacero zmlúv, ktoré nie sú perfektné, nie je možné ho obmedzovať v uplatnení mu zákonom danej možnosti žiadať primerané finančné zadosťučinenie z každej zmluvy s odvolateľom. Neobstojí ani ďalšia odvolacia námietka, že žalobca ako spotrebiteľ mal byť dôslednejší pri uzatváraní úverových zmlúv, lebo bol to práve žalovaný, ktorý určoval ich podmienky, preto mal vypracovať také zmluvy, ktoré by obsahovali zákonom predpísané ustanovenia.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav vecí, správne vyhodnotil jednotlivé dôkazy, ako aj správne právne vec posúdil (podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa).

24. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-111; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92 Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-1: uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Odvolací súd so zreteľom na vyššie uvedené má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám daných v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Z rovnakých dôvodov nepovažoval za potrebné zaoberať sa ostatnými odvolacími námietkami.

25. Preto odvolací súd podľa ustanovenia § 387 ods. 1, ods. 2 CSP, stotožňujúc sa s dôvodmi v rozhodnutí uvedenými, rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v jeho napadnutých častiach, t.j. vo výroku I. potvrdil, a to spolu aj so správnym výrokom o trovách konania vyjadreným vo výroku III.

26. V odvolacom konaní žalovaný nebol úspešný. Plne úspešným bol žalobca, ktorému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Preto bolo o trovách odvolacieho konania rozhodnuté tak, že ich náhrada bola priznaná úspešnému žalobcovi proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu s tým, že aj o ich výške vychádzajúcej z priznanej sumy rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník podľa § 262 ods. 2 CSP.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).